

Arrest

nr. 277 690 van 22 september 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 mei 2022 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 augustus 2014 legde verweerder verzoeker een inreisverbod van acht jaar op.

1.2. Verzoeker huwde op 4 oktober 2019 met de Belgische S.B.

1.3. Verzoeker dien op 13 oktober 2021 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.4. Verweerder neemt op 5 april 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.10.2021 werd ingediend door:

Naam: [S.] Voorna(a)m(en): [K.] Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: [...]1994 Geboorteplaats: [...]

[...]

Naam voor het huwelijk: [Sh.K.] (°[...]1994)

Alias: [Sh.K.] (°[...]1994)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 13.10.2021 gezinshereniging aan in de hoedanigheid van echtgenoot van de Belgische S.B. (...), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, Let verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voorzover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voorzover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies dd. 21.08.2014) genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van acht jaar hetwelk nog steeds van kracht is. Dit inreisverbod werd hem dezelfde dag betekend. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het ganse Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II), en dit tot 20.08.2022. Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreis-verbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Betrokkene werd gerepatrieerd op 10.09.2014 naar Tirana, Albanië. Overeenkomstig alle verklaringen van derden (het levensverhaal van betrokkene, de getuigenissen van de moeder van de referentiepersoon en een aantal vrienden/vriendinnen, blijkt dat betrokkene minstens op 6.05.2016 reeds terug was in België. Hij heeft dus nauwelijks dat inreisverbod gerespecteerd. Nadien is hij samen met zijn vriendin uitgereisd, om nog afscheid te kunnen nemen van zijn doodzieke vader. Op 16.10.2019 reisde betrokkene het Schengengebied terug in via de luchthaven van Boedapest (inreisstempel paspoort). Betrokkene reisde het Schengengebied in met zijn nieuwe identiteit, nl. S.K. ofwel de naam die betrokkene heeft aangenomen na het huwelijk met de referentiepersoon. Als gevolg van zijn nieuwe identiteit bleef het inreisverbod onopgemerkt bij binnenkomst in het Schengengebied en heeft betrokkene het inreisverbod kunnen omzeilen. Uit niets kan blijken dat hij sindsdien het Rijk en de Schengenzone opnieuw zou hebben verlaten. Verder dient vastgesteld te worden dat betrokkene op 13.10.2020 aangehouden werd en op 14.10.2020 opgesloten werd in de gevangenis te Sint-Gillis wegens o.a. drugsfeiten. Betrokkene stelt daarover zichzelf te hebben aangegeven. Hij was samen met zijn neven, een cannabisplantage begonnen, in het schuurtje/tuinhuisje van de woning van zijn vriendin. Naar aanleiding van een inval door de politie in juni 2020 nam hij de vlucht. Hij meldde zich ten langen leste aan op 14.10.2020, in het gezelschap van zijn advocaat, bij de politie. Gezien er nog een eerdere veroordeling bij verstek was uitgesproken werd hij onmiddellijk aangehouden. Betreffende de veroordeling bij verstek ging betrokkene in beroep, betreffende de nieuwe ten lasteleggingen zou er nog geen uitspraak zijn. Hij werd echter wel op 26.03.2021 onder elektronisch toezicht geplaatst en later nl. op 28.06.2021 in voorlopige invrijheidstelling.

Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan. Het inreisverbod is heden nog steeds van kracht. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet. Ook de voorlopige invrijheidstelling verandert daar niets aan. Uit het vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van 1^e aanleg van Brussel blijkt nergens dat zij zich bewust zijn van het feit dat betrokkene in illegaal verblijf is, noch dat hij onder inreisverbod staat. Had zowel de rechtbank die het IT heeft toegestaan, alsook de rechtbank die de voorlopige invrijheidstelling heeft toegestaan, dit geweten, is het redelijk te stellen dat de uitkomst anders zou zijn geweest. Hoe dan ook is het aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te beslissen of iemand aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht in België te kunnen uitoefenen of niet. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat iemand verblijfsrecht zou moeten krijgen, om zijn straf te kunnen uitvoeren. De rechtbank hoort rekening te houden met een verblijfssituatie van een persoon alvorens strafuitvoeringsmodaliteiten te bepalen.

Betrokkene heeft op 10.09.2021 reeds een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gekregen, dat hem op 13.09.2021 betekend werd. Op 12.10.2021 werd aan betrokkene een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat op 13.10.2021 werd betekend. Tegen dit bevel van 12.10.2021 werd geen beroep ingediend, noch heeft betrokkene dit bevel gerespecteerd gezien hij op datum van 13.10.2021 een nieuwe vestigingsaanvraag voor een verblijf van meer dan 3 maanden (bijlage 19ter) indiende.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 04.10.2019 een huwelijk is aangegaan met de referentiepersoon, met andere woorden na het nemen van het inreisverbod van 8 jaar op 21.08.2014 en na het in voege gaan van voormelde seining. Na dit huwelijk nam betrokkene de familienaam van zijn vrouw aan, zodoende omzeilde hij zijn SIS-seining. Hij ging ook opnieuw in de fout op strafrechtelijk vlak, hij kwam opnieuw in aanraking met het gerecht omwille van drugsfeiten.

Een huwelijk geeft betrokkene niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. Ter staving van de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd, zoals in art. 40ter is voorzien, nl. het bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon, het bewijs van voldoende huisvesting, het bewijs van ziekteverzekering voor hen beiden. Er werden nog een aantal extra documenten toegevoegd zoals het bewijs dat betrokkene Nederlands probeert te leren, zich ingeschreven heeft als werkzoekende, aan de slag kan met een IBO contract. Verder zijn er ook nog de getuigenissen van derden die allen verklaringen afleggen over de oprechtheid van de relatie tussen betrokkene en de Belgische. Er is echter op basis van deze stavingsstukken geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat zij bijzondere zorg behoeft door betrokkene. Mevrouw is fulltime tewerkgesteld. Als er iets kan blijken uit alle voorgelegde getuigenissen, behoudens dat iedereen van mening blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon een goed koppel vormen, is het wel dat mevrouw heel goed omringd is door familie en vrienden. Het is dus redelijk te stellen dat de referentiepersoon als geboren en getogen Belgische een voldoende stabiel netwerk en omgeving heeft, alsook een voldoende stabiele financiële situatie om voor zichzelf te kunnen zorgen. Betrokkene en zijn partner zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een lijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn partner en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkenen in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan zijn partner België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten, teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Vandaar dat een afgeleid verblijfsrecht, ondanks het inreisverbod, hier niet van toepassing is.

Het bestaan van dit inreisverbod, hetwelke nog steeds van kracht is, rechtvaardigt dat de aanvraag als familielid van een Belgische, overeenkomstig art. 40ter, niet ten gronde wordt behandeld. De aanvraag is door het bestaan van dit inreisverbod eigenlijk onontvankelijk. Betrokkene wordt verzocht eerst gevolg te geven aan het inreisverbod en het bijhorende bevel opdat hij nadien zijn recht op gezinshereniging zou kunnen laten gelden.

Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging te doen, zo lang het inreisverbod van kracht is.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, “Schending van Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM”.

Hij betoogt als volgt:

“De beslissing schendt ook artikel 8 EVRM, verzoeker verblijft reeds lange tijd in België waardoor zijn centrum van belangen verankerd liggen in België.

Verwerende partij komt tot de conclusie dat er geen afhankelijkheidsverhouding is tussen verzoeker en zijn echtgenote die een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou er toe leiden dat verzoeker gescheiden wordt van zijn echtgenote.

De verwerende partij motiveert haar beslissing door te verwijzen naar het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 waarbij in casu geoordeeld werd dat er geen afhankelijkheids-verhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote bestaat die een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen rechtvaardigen.

Dit wordt ten onrechte geoordeeld dat er geen reden is voor volwassen personen om gescheiden te kunnen leven. Er wordt aangehaald dat de technologische snufjes van deze tijden een reden is om toch gescheiden te kunnen leven. Verzoeker vindt dit totaal onaanvaardbaar en voorbarig om het zo gemakkelijk aan te halen. In een huwelijk tussen twee personen speelt de fysieke integriteit tussen man en vrouw een heel grote rol. Dit kan niet zomaar vervangen worden door de huidige technologie. Bij deze beoordeling gaat verweerster helemaal uit de bocht.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende gefundeerde motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Het is kennelijk onredelijk om te stellen dat er geen afhankelijkheidsrelatie nodig is tussen verzoeker en zijn echtgenote en om bijgevolg de weigering te geven voor deze aanvraag.

De verwerende partij diende ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening te houden met het familieleven, hetgeen in casu niet is gebeurd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat verzoeker zijn land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.”

2.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling legt verweerder een bepaalde verplichting op als hij een verwijderingsmaatregel treft, wat de bestreden beslissing niet is.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Het staat niet ter discussie dat verzoeker is onderworpen aan een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar. Verweerder heeft, met verwijzing naar rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie, geoordeeld dat gelet op voormeld inreisverbod slechts een afgeleid verblijfsrecht kan worden erkend als er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote dat zij gedwongen wordt om de Europese Unie te verlaten als dit verblijfsrecht niet wordt erkend. In het in de bestreden beslissing vermelde arrest van 8 mei 2018 (nr. C-82/16, K.A.) gaf het Hof van Justitie aan dat *“Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden.”* Het Hof heeft evenwel ook gesteld dat artikel 20 van het VWEU *“zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd.”* Het Hof verduidelijkte hierbij dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding tussen twee volwassen personen, zoals in casu, slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn.

2.4. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder concreet heeft nagegaan of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote, zoals geduid in het hierboven vermelde arrest van het Hof van Justitie. Kernpunt vormt de volgende passage:

“Er is echter op basis van deze stavingsstukken geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. In het dossier zijn er geen elementen waai uit blijkt dat zij bijzondere zorg behoeft door betrokkene. Mevrouw is fulltime tewerkgesteld. Als er iets kan blijken uit alle voorgelegde getuigenissen, behoudens dat iedereen van mening blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon een goed koppel vormen, is het wel dat mevrouw heel goed omringd is door familie en vrienden. Het is dus redelijk te stellen dat de referentiepersoon als geboren en getogen Belgische een voldoende stabiel netwerk en omgeving heeft, alsook een voldoende stabiele financiële situatie om voor zichzelf te kunnen zorgen. Betrokkene en zijn partner zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.”

2.5. Verzoeker brengt hiertegen niets concreets in. Hij kan deze overwegingen niet onderuit halen door louter te poneren dat er geen sprake is van een voldoende motivering in het licht van *“Europese regelgeving”*, dat verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht of dat de gedane beoordeling kennelijk onredelijk is.

2.6. In de bestreden beslissing kunnen voorts de volgende afwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM worden gelezen:

“De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn partner en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkenen in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan zijn partner België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden”.

2.7. Verzoeker benadrukt dat in een huwelijk de fysieke integriteit een belangrijke rol speelt en vindt dat verweerder *“helemaal uit de bocht”* gaat door te wijzen op de huidige technologie, maar hij gaat er totaal aan voorbij dat verweerder ook oordeelde *“Bovendien kan zijn partner België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden”*, wat fysiek contact vrijwaart.

2.8. Verzoeker kan ten slotte bezwaarlijk een schending van artikel 8 van het EVRM grondvesten op zijn simpel betoog dat hij zijn land van herkomst al enige tijd heeft verlaten en alhier *“zijn centrum van zijn belangen”* heeft opgebouwd.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd.”*

Hij betoogt als volgt:

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machts-overschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit heel het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.10. Dit middel is onvoldoende concreet uitgewerkt om ontvankelijk te zijn. Het bestaat uit louter theoretische beschouwingen en poneringen.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA